

[Kjeldgaard Iversen.]

man vist ikke havde drømt derom. Den har betydet, at den artikel i pagten, artikel 5, som ved vedtagelsen beroligede dette høje ting, er blevet undergravet i væsentlig grad ved vedtagelsen af enhedskommandoen.

Vi har fået optaget Tyrkiet og Grækenland på trods af, at man fra alle sider har erkendt, at dette var uønsket, endog farligt. Vi har fået 18 måneders tjenestetid for vore væbnede styrker med alt, hvad dette betyder af øgede omkostninger og spild af produktive kræfter. Som led i samarbejdet indenfor Atlantpagten har den borgerlig-liberale og antisocialistiske regering anset det for nødvendigt at gennemføre en lov om skibsfartsnavn og kontrol med fiskeriet, love, som i princippet kun tilfredsstillende det ærede medlem hr. Aksel Larsen. Disse love er jo udtryk for den mest omfattende socialisering, som Danmark endnu har set, og de er bevis for, at militære forberedelser kræver planøkonomi, eller om man vil, kommandoøkonomi. Omvendt er de bevis for, at liberal politik er fredelig politik.

På trods af al tale om øget liberalisering har vi som følge af Atlantpagten måttet indskrænke vor samhandel med Østeuropa — på trods af vore egne ønsker.

Det øgede hemmelighedskræmmeri omkring militærpolitiske foranstaltninger giver øget usikkerhed hos borgerne, der på den måde holdes i uvidenhed om udviklingen i dens enkeltheder. Dette hemmelighedskræmmeri begrundes i frygt for spionage, men det må understreges, at uanset alle bestræbelser for at mørklægge de forskellige foranstaltninger er vor formodede modstander sikkert fuldt på det rene med de forskellige forhold, og forsøgene på at skjule dem øger kun mistilliden og frygten mellem staterne. Det eneste resultat, hemmelighedskræmmeriet har, er, at befolkningen, den befolkning, der skal beskyttes, og som skal betale anstrengelserne, holdes i uvidenhed, og dette er ikke et demokrati værdigt. Den frygt, der behersker Danmarks befolkning i dag, er ikke ubegrundet, og den frygt har udviklet sig så stærkt, at man fra alle sider bruger politisk mistæneliggørelse, og den frygt er måske også baggrunden for, at man har gennemført sådan noget som femtekolonnenloven. Heldigvis holdt nogle af tingets medlemmer hovedet så koldt, at de værste urimeligheder bortfaldt, men loven

er der, og derfor er det, jeg spørger den højtærede udenrigsminister og navnlig den højtærede justitsminister, om det er en følge af denne lov, at Danmarks kriminalpoliti undersøger visse af landets borgeres politiske tilhørsforhold, når disse offentligt advarer mod regeringens politik. Jeg tænker her på en kreds af borgere, der arbejder for en selvstændig dansk udenrigspolitik, der anbefaler at modsætte sig tysk genoprustning og anbefaler en mere selvstændig politik i det hele taget. Folk, der har anbefalet dette, har, efter hvad jeg har fået oplyst, fået deres politiske tilhørsforhold undersøgt af kriminalpolitiet. Jeg vil gerne stille det spørgsmål til de højtærede ministre, om de mener, det er et middel, Danmark kan bruge i demokratiets navn og til demokratiets forsvar. Jeg vil gerne have at vide, om den højtærede justitsminister er kendt med, at noget sådant foregår. Hvad mener f. eks. udenrigsministeren om, og er det i overensstemmelse med vestlig tankegang, at man forhindrer eller forsøger at forhindre en international konference om en anden udenrigspolitik ved at nægte indrejsevisum til en række deltagere med det ene motiv, at Danmark ikke kan huse en sådan konference, da Danmark er medlem af Atlantpagten?

Vor formodede modstander og derfor vor formodede fjende er en eller måske flere totalitære stater. Det er derfor ikke uden interesse at se, at disse stater anvender nøjagtig de samme midler og de samme begrundelser i deres udenrigspolitik. Disse lande bygger også et militært apparat op for at forsvare sig. Det er den samme principielle tankegang. Jeg er klar over, at der er gradforskelle i udviklingen, men målet for Østeuropas diktaturstater og målet for demokratierne er det samme, nemlig at opnå magtbalance. Man tilstræber fra begge sider en magtstilling, som menes mindst lige så stor som modpartens, for derigennem at nå frem til muligheder for forhandlinger om fred på lige fod.

For mig synes det yderst tvivlsomt, om denne tilstand kan nås, og tvivlen bestyrkes i høj grad, når man f. eks. om forhandlingerne om våbenstilstand i Korea for nogle måneder siden kunne læse i „Jyllandsposten“ i en artikel med to- eller trespaltet overskrift, at forhandlingerne i Korea var brudt sammen, for nu var parterne lige stærke.